

Všade vidím stromy, nič iné iba stromy. Stále nemôžem uveriť, že uprostred hustého lesa sa ukrýva najlepšia internátna škola v Španielsku, ktorá bude odteraz mojou školou a domovom zároveň.

„Si nervózna?“ spýta sa ma otec a pozrie sa na mňa v spätnom zrkadle.

Pokrčím plecami. „Trochu.“ Nič pred ním neutajím, pozná ma lepšie ako ja samu seba.

Vedľa neho na sedadle spolujazdca si moja mama vzdychne a nič nepovie. Tiež je nervózna. Ako ju poznám, určite takmer omdlieva od nervov.

„Všetko dobre dopadne, budeš sa mať výborne,“ pokračuje otec a žmurkne na mňa. Usmejem sa naňho o čosi pokojnejšie.

Má pravdu. Budem sa mať výborne. Veď prečo nie? Nezabúdajme, že som vyhrala jedno z piatich štipendií,

ktoré každoročne udeľuje elitná internátna škola Vistalegre. Vďaka tomu môžem študovať v moderne vybavenej škole a neplatiť za to hromadu peňazí.

Moja učiteľka, teda teraz už bývalá, mi poradila, nech skúsím šťastie. Tvrdí, že tu získam oveľa viac príležitostí ako na predchádzajúcej škole. Keď niekto spomenie Vistalegre, odrazu sa k nemu všetci správajú inak. Asi mi to pomôže, keď pôjdem na univerzitu alebo si budem hľadať prácu.

Nevýhoda? Vistalegre nie je bežná škola, ale internátna. Budem tu bývať a študovať zároveň. Úplne odrezaná od svojho doterajšieho života. Mám z toho zmiešané pocity. Pretože prestúpiť zo školy pár ulíc od domu do školy o pár ulíc ďalej je jedna vec, ale zbalit si všetky veci a presťahovať sa na nové miesto uprostred lesa je niečo celkom iné. Len pokoj, ocko má pravdu... všetko dobre dopadne, no nie?

„Hurá, podarilo sa mi to!“ skríkne môj päťročný brat, ktorý sedí vedľa mňa v sedačke, a víťazoslávne zdvihne ruku.

Nico je úplne pohltý hrou konzolou a vôbec nepočúva, o čom sa rozprávame. Keď sa hrá, okolitý svet preňho prestáva existovať.

„Porazil si bosa?“ spýtam sa ho a nakuknem mu na obrazovku.

„Áno, získal som kopec drahokamov, ktoré...“

Nico začne rozprávať o hre. Videohry nie sú nič pre mňa, ale baví ma, keď mi nadšene rozpráva o svojich pokrokoch, až sa mu objavia jamky v lícach. Keď ho počúvam, dokážem si oddýchnuť a konečne myslím na niečo iné než svoju budúcnosť, ktorá sa nezadržateľne blíži.

„Už sme tu,“ odrazu oznámi otec a vráti ma do reality.

V ruke zvieram bezpečnostný pás, ako keby sa na nás valila nejaká katastrofa. Možno preto, že ma naozaj jedna čaká? Snažím sa upokojiť tým, že ohmatávam pracku na taške, ktorá mi leží na kolenách. Darček od ocka. Vybral mi ju na stredovekom trhu, ktorý sme v lete navštívili v našom meste. Mám k nej špeciálny vzťah. Nie je ničím zvláštna: je malá, štvorcová, z tmavohnedej kože... ale podľa mňa je to najlepšia taška na svete, a preto som si ju vzala so sebou.

Keď prechádzame cez obrovskú železnú bránu a po kľukatom chodníku smerujeme k intráku, mám pocit, že vchádzame do paláca z pätnásteho storočia. Je možné, že sme sa vrátili v čase?

„Tamto je dostihová dráha,“ komentuje ocko.

„Kone sú veľmi nebezpečné. Dávaj si veľký pozor, Julia.“

„Neboj sa, mami, dám si prilbu,“ zavtipkujem a ocko sa zasmieje.

„To vôbec nie je vtipné. Pád z koňa môže byť smrteľný.“

Ocko sa nahne k mame, chytí ju za ruku a ona sa vďačne usmeje.

„Nespadne, pretože bude obklopená ľuďmi, ktorí sa o ňu postarajú. Naučí sa veľa nových vecí a to je vždy dobré.“

„Máš pravdu,“ povzdychne si mama pokojnejšie.

Moji rodičia sú odjakživa úplné protiklady: oco je spoľahlivý, energický a dobrodružný, mama zas bojzlivá, opatrná a vyhýba sa akémukoľvek nebezpečenstvu, a to isté chce, samozrejme, aj od nás. Vicente, môj otec, vlastní opravovňu áut a moja mama Isabel celý život učí v rovnakej škôlke. Nikdy nám nič nechýbalo a v lete vždy chodíme všetci spolu na dovolenku, ale ani v tom najlepšom sne by mi nedokázali zaplatiť vyučovanie vo Vistalegre. Preto je moja mama nervóznejšia ako zvyčajne: toto štipendium nie je len jedna z príležitostí, je to príležitosť môjho života.

Keď zaparkujeme auto, vezmem si svoju obľúbenú tašku a vystúpim s očami upretými na kamennú budovu, ktorá sa týči pred nami. Kedysi bola určite palácom a teraz je táto obrovská stavba s bočnými vežami mojím novým domovom. Ocko vezme jediný kufor, do ktorého som napratala všetko potrebné na tento rok, a naznačí mi, aby som spolu s ním, mamou a bratom vykročila na cestu, ktorá vedie ku vchodu. Vzala som si viac fotiek a kníh ako oblečenia, pretože aj tak budem nosiť každý

Ana Punsetová
Najkamošky
Prvý rok v novej škole

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9,
Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 679
Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Zo španielskeho originálu Ana Punset: Best Friends Forever.
Primer ano en el internado, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Random
House Grupo Editorial, Barcelona 2020, preložila Laura Sirotnáková.

Jazyková redakcia Ivana Cingelová
Ilustrácie Laia Matariová
Sadzba Petra Kozáková
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/44 45 20 46

ALBATROS MEDIA